

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quænam impius Nestorius paßum fuisse se literis suis declaret, & quòd
tãdem lingua vermibus erosa, apud Oasim insulam expirauit. Capvt VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGRII HISTORIAE

Literæ quidem ita se habent, & in epistola ista Cyrilli totidem verbis inferuntur. De Deipara quidem certe, & quæ sequuntur. Quas voces adeo pias cum legissemus, vosque ipsos ita sentire comperiremus (vnus dominus, vna fides, vnum baptisma) totius vniuersitatis conseruatorem deum, laudibus extulimus, & sumus propterea inter nos animis admodum lætati, quòd vestræ simul & nostræ ecclesiæ partim scripturis diuinitus inspiratis, partim nostrorū sanctorum patrum traditione impulsæ, concordem inter ipsas fidem amplectantur. Ista quidem ei qui res id temporis gestas accurate indagare voluerit, erunt facilia ad cognoscendum.

Quenam impius Nestorius passum fuisse se literis suis declaret, & quòd tãdem lingua vermibus erosa, apud Oasim insulam expirauit.

CAPVT VII.

Quemadmodū autē Nestorius in exilium eiectus sit & quid postea de illo factū, & quæ vitæ exitum sit cõsecutus, & quas pœnas blasphemix causa dederit, ne tiquam ab illis, qui eius res gestas literis prodiderunt, traditum est: quæ omnia plane intercidissent, fuissentque temporis diuturnitate ita deleta obrutæque, vt ne de illis omnino vel semel audiri posset, nisi in librum quendam ab ipso Nestorio editum, in quo istarum rerum continetur narratio, fortè fortuna incidissem. Itaque blasphemix parès *Matt. 7.* Nestorius, qui non super fundamentum firmè positum, sed super arenam ædificium extruxerit (quod quidem, vt domini loquitur parabola, cito dissoluitur) ad eos, qui illi crimini dederant, tum quòd inconsideratè res nouas molitus erat, tum quòd imprudenter poposcerat concilium Ephesi cogi, præter alia nonnulla, quibus suam blasphemiam tueri ac defendere volebat, ista præterea scribit, se nimirū ad hoc institutum suscipiendum necessitate compulsus fuisse: quippe cum ecclesia distraheretur, & pars Mariam hominiparam, vt ita dicam, pars Deiparam nominandam affirmarent, ipse equidem, inquit, quo in neutram partem peccarem, vel Christum morti minime obnoxium esse asseuerando, vel in alteram partem inclinando, eum immortalitate priuarem,

priuarem, hanc vocem Christiparam, qua Maria appellaretur, excogitauit. Porro autem in eodem libro ostēdit, Theodosium primò, propter amorem, quo eum complectebatur, eius abdicationē minime ratā fecisse: deinde cum quidam episcopi ex vtraque factione ab vrbe Epheso ad Theodosium (idem ipsum nāque imperator postulauerat) missi essent, potestatem sibi datam ad suum monasteriū reuertendi: quod ante portas Antiochiæ, quæ iam Theopolis dicitur, situm est: cuius nomen à Nestorio non ponitur illud quidem, tamen fertur appellatum esse monasterium Euprepj: quod quidem ante portas Antiochiæ locatum esse pro certo cognoscimus, & ab eisdem non amplius duobus stadijs distare. Narrat item ipse Nestorius, se in eo loco quadriennij spatio commoratum esse, varijs affectum honoribus, varijsque præmijs donatum: postea autem relegatum ad Oasim edicto Theodosij. Verùm quod caput omnium erat, penitus occultauit. Neque certe in eo loco vitam degens, à sua dēstitit blasphemia, adeo vt Ioannes Anthiochiæ præsul istam in apertum proferret sententiam, Nestorium scilicet perpetuo exilio mulctandum esse. Scribit præterea Nestorius alium libellum acutè & subtiliter ad quendam videlicet Aegyptiū, de sua in Oasim relegatione: in quo de ijs rebus disputat vberius. Quæ autem pertulerit supplicia ob conceptas ab ipso blasphemias (quippe obtutum dei omnia cōtemplantē latere non potuit) ex alijs literis quas ad præfectum Thebaidis dabat, satis poterit intelligi. Nam in illis videre licet, quòd cum iustas hominibus pœnas non luerit, vltio diuina eum ex improviso oppressit, & quasi captiuum ducens, in acerbissimā omnium coniecit calamitatem. Nam quoniam maiores luere debebat pœnas, ex Blémyis, à quibus captus erat, dimissus, Theodosio reditum illi per edicta decernēte, circiter extremas oras Thebaidis, de vno loco in alium dimigrans, atque ad terram collisus, finem viuendi dignum antè acta vita est consecutus, ipsoque vitæ exitu alter Arius declaratus: in quo perspicuè elucet, & quasi pro certo dignoscitur, quæ merces sit impiæ in Christum blasphemix proposita. Vterque enim & Arius, & Nestorius in eum similiter iecit blasphemiam, alter appellando creaturam, alter hominem esse

EVAGRII HISTORIAE

existimando. Libenter equidem à Nestorio, qui acta Ephe-
 si nō vt æquitas poscebat, sed vt astutia & iniqua quasi ma-
 chinatione Cyrilli aduersus eum insidias parantis edita,
 queritur, sciscitari vellem, qua de causa tandem, cū Theo-
 dosius eum tanto studio prosequeretur, solum vertere co-
 actus sit, & absque vlla misericordia, tā acerbis addictus ex-
 ilijs, & adeo infelicem vitæ exitum habuerit? Aut quid ali-
 ud sit præterea, quàm diuinum iudiciū, quod à Cyrillo,
 & cæteris cum eo sacerdotibus factitatum est, præsertim cū
 ambobus. i. Nestorio & Cyrillo in numerū mortuorū iam
 ascriptis (quādo, vt sapienti inter Gētiles scriptori placet,
 quisque stabili & consentiēte oīm benevolentia modo ni-
 hil sit, quod iure debeat esse impedimento, honorari solet)
 Nestorius, vt author blasphemix, & Dei hostis iudicatur,
 Cyrillus aut, vt præco verbi insignis, & strenuus veræ ac sa-
 lutaris doctrinæ antesignanus, laude & prædicatione ce-
 lebratur. Verūm ne crimen subeamus mendacij, ipsum
 Nestorium, qui nos istas res doceat, in mediū adducamus.
 Age Nestori: recita mihi quædam ad verbum ex epistola
 abs te ipso de his, quæ iam dudum Ephesi de sanctissima
 religione agitabatur, cōscripta & ad præfectum Thebaidis,
 missa. Ex Imperatoris edicto Oasim, alio nomine I-
 bin appellatam, demigrare coacti sumus. Ac quibusdam,
 deinceps interpositis, adiungit ista. Postquam Oasis, quæ
 suprā dixi, à Barbaris, capta erat, ignique & sedibus fundi-
 tus vastata, nos ab eisdem Barbaris, qui nos, qua causa ad-
 ducti nescio, sunt de repente commiserati, dimissi sumus:
 minacibus quibusdam contestationibus ad nos perterrita-
 ciendos adiectis, vt quàm primum è regione illa egredere-
 mur. Nam Mazici, inquiunt, nobis abeuntibus, sunt ex-
 templo eam occupaturi. Venimus igitur in Thebaidem,
 cum captiuis quibusdam, quos Barbari ob misericordiam,
 (quid autem voluerint, equidem non habeo dicere) nobis
 adduxerunt. Postremo isti, ad chara sua quisque domi-
 cilia, dimissi sunt: nos autem ad Panopolim nos ipsos pro-
 pere recepimus. Verēbamur namque ne quis, quoniam
 captiui eramus, ansam inde ad negocium nobis facescen-
 dum arripiens, vel fugitiuorum crimen contra nos con-
 fingeret, vel alio quodam accusationis genere (varia ca-
 lumniæ

lumniæ hominibus malitiosis solent abundè suppetere) nos per fraudem implicare moliretur. Quæ propter vestram celsitudinem obsecramus, vt nostræ captiuitatis, sicut leges postulant, curam habeatis, & ne patiamini quemquam hominem captiuum veteratoribus ad perniciem dedi: ne omnis posteritas velut tragicè hoc decantet, fatius esse à Barbaris duci captiuum, quàm auxiliij causa ad imperium Romanum confugere. Atque iureiurando adiecto, sic præterea ab illis postulauit. Nobis per vos quæso liceat, in hoc cõmorari domicilio, ad quod ab Oasi, cum essemus à Barbaris dimissi, accessimus: vt quicquid à Deo de nobis decretum sit, id iam nobis obueniat. Ex secunda etiam epistola Nestorij scripta ad eundem, ista itidem sumpsimus.

Has literas ad tuam amplitudinè à nobis perscriptas, siue vt argumentum amoris erga te mei, siue vt admonitionem à patre ad filium missam ducis, animum, quæso, attende rebus in illis explicatis: quæ sanè permultæ sunt, eaque paucissimis verbis, quantum fieri poterat, à nobis comprehensæ. Oasis, quæ Ibis quoque dicitur, Nomadum multitudine in eam irruptionem faciente iam pridem penitus vastata est. Et paulò post. Quæ res cum ita accidissent, tua amplitudo, nescio qua causa impulsæ, aut qua arrepta occasione, iussit vt ad regionem quandam, Elephantinam nomine, sitam ad extremam oram prouinciæ Thebaidis, per milites Barbaros ex Panopoli abduceremur. quò quidem manu militum, quos dixi, misere raptati sumus. Ac cùm itineris longitudine essemus fracti contritiq;, mandatù mî nime scriptù illud quidè rursus à tua magnanimitate accepimus, vt Panopoli reuerteremur. Itaq; molestijs, quæ in tanto & tã proluxo itinere nobis obtigerunt, debilitati, corpore morbo vexato & præ senectute languido, manibus etiam & lateribus constrictis, venimus denuo Panopolim, ibique aduersis casibus, & acerbo dolorum morfu concisî, fere animam egimus. Rursus aliud mandatum scriptum à tua celsitudine ad nos allatum, nos à Panopoli ad quoddam illius confinium traduxit. Ac cum nos iam finem mandatis contra nos editis statutù fore putaremus, expectaremusq; imperatorù illustriss. de nobis voluntatè, de improviso aliud crudele sane dabatur mādatur, vt iã quarto multare-

EVAGRII HISTORIAE

multaremur exilio. Ac paulo infra. Sis, quæso, his rebus, gestis contentus: satis sit tibi, tot exilia contra vnum corpus decreuisse: acquiescas, amabo te, incommodis, quæ iam abs tua amplitudine accepimus. Quæstionem, quæ est exercenda de nobis (per quos oportuerat causam declaratam, fuisse) quæso imperatoribus nostris inuictissimis, vt æquitas postulat, permittas. Ista consilia à nobis ad te, tanquam à patre ad filium scripta sunt. Quòd si eadem iam, sicut antea, grauitè & iniquo animo feras, fac quod voluntas iuber, si modò vincere ratio non possit voluntatem.

Ad istum modum Nestorius tam imperatores, quàm eorù magistratus literis, velut pugnis & calcibus verberare, maledictisq; figere non dubitauit: neque rebus aduersis, quas pertulerat, ad modestiam traductus fuit. Ipse equidè accipi à scriptore quodam modum, quo decepsit è vita, talem fuisse: nimirum eius linguam vermibus exesam esse, sicque eum ex huius vitæ miserijs ad grauiora supplicia iusto dei iudicio infligenda, eaque sempiterna migrasse.

Quòd Nestorio Constantinopoli successit episcopus Maximianus, et illi Proclus, dein à Flauianus.

CAPVT VIII.

Post scelerati Nestorij mortè, episcopatù Cōstantinopolis, vrbis percelebris, capessit Maximianus: cuius tēporibus ecclesia Dei pace fruebatur tranquillissima. Quo mortuo, Proclus illius sedis gubernacula suscipit. Cui viam vniuersæ carnis conficienti, succedit Flauianus.

De infortunato Eutiche, & quomodo à Flauiano Constantinopolitano Episcopo, de gradu deturbatus sit, & de secundo concilio, illo scilicet nefario, quod Ephesi coiuit. Cap. IX.

Temporibus Flauiani error impij Eutichis oritur: de quo Conciliù prouinciale cogitur Constantinopoli: inq; eo Eusebi⁹ Dorylæsis episcopus, & dicèdi facultate peritus, prolatis libellis, primus Nestorij blasphemiam coarguit. Vbi verò Eutyches accedit vocatus, istos errores tenere suis ipsius verbis deprehenditur. Nam confite-

or, in-